

Sprawa jeńców radzieckich

13 października 2014

Polskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych upubliczniło dokumenty na temat jeńców sowieckich w Polsce w latach 1919–1921, przechowywane w genewskim archiwum Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża. Rosyjska propaganda, mówiąc o rzekomej eksterminacji Rosjan, przez lata próbowała usprawiedliwić nią późniejszą zbrodnię ludobójstwa w Katyniu.

Sprawa jeńców wróciła, gdy okazało się, że Rosjanie zbierają fundusze na budowę pomnika ofiar. Miałyby on stanąć w Krakowie. Według części rosyjskich historyków liczba zmarłych jeńców wynosiła kilkadziesiąt tysięcy, a ich śmierć była wynikiem celowych działań Polaków.

Upublicznione dokumenty obnażają rosyjskie kłamstwa. W aktach znajdują się m.in. porozumienie w sprawie łagodzenia sytuacji ofiar wojny, podpisane we wrześniu 1920 r. przez Towarzystwa Czerwonego Krzyża Polski i Rosyjskiej Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Radzieckiej, a także list szefa Komisji Epidemiologicznej Ligi Narodów do Sekretarza Komitetu MCK z grudnia 1920 r., dotyczący współdziałania obu organizacji w sferze pomocy dla rosyjskich więźniów wojennych w Polsce.

Sprawa jeńców radzieckich w Polsce wzbudziła zainteresowanie zarówno Czerwonego Krzyża, jak i Komisji Epidemiologicznej Ligi Narodów. Przedstawiciele obydwu instytucji wizytowali obozy, w których przetrzymywano jeńców sowieckich. W przekazywanych raportach opisywali panujące w nich warunki i problemy, z jakimi zmagaly się władze polskie. Wśród dokumentów znaleźć można raport Luciena Brunela, sekretarza Misji Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża w Genewie, z jego pobytu w Polsce. To najlepsze dowody, że jeńcy umierali głównie z powodu chorób zakaźnych, a strona polska robiła wszystko, by złagodzić te straty.

„Cechą dokumentów wytworzonych przez pracowników organizacji międzynarodowych jest ich wysoka wiarygodność – nie są to bowiem sprawozdania przygotowane przez jedną ze stron konfliktu, ale dokumenty wytworzone przez pracowników organizacji międzynarodowych” – podkreśla polski MSZ.

Dokumenty można pobrać klikając na poniższe linki.

[Dokument nr 1.](#) Porozumienie z 6 września 1920 roku w sprawie łagodzenia sytuacji ofiar wojny, podpisane w Berlinie przez przedstawicieli Polskiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża i Towarzystwa Czerwonego Krzyża Rosyjskiej Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Radzieckiej. Przewidywało procedury dotyczące wymiany jeńców wojennych i ludności cywilnej pomiędzy obydwojma stronami konfliktu wojennego.

[Dokument nr 2.](#) 21 października 1920 r. Instrukcja dla Luciena Brunela, sekretarza Misji Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża w Genewie udającego się z polecenia MCK do Warszawy, gdzie – we współpracy z delegatem-asystentem MCR w Polsce, Victorem Gloorem – miał za zadanie zbadać m.in. kwestie związane z sytuacją sierot i jeńców wojennych.

[Dokument nr 3.](#) Raport Luciena Brunela z jego misji w Polsce, opublikowany w Biuletynie Komitetu Międzynarodowego Czerwonego Krzyża nr 219 z 15 listopada 1920 r. W raporcie m.in. stwierdzono, iż w dwóch głównych obozach dla jeńców wojennych w Polsce, w których wcześniej przebywało 130 tys. osób, pozostaje nadal ok. 60 tys. osób. Według opinii autora raportu, wyżywienie jeńców, choć niewystarczające, nie różniło się od wyżywienia żołnierzy polskich. Brunel wskazywał także na problemy epidemiologiczne, podkreślając, że „liczba chorych rośnie każdego dnia, szpital dysponujący tylko 1300 miejscami nie jest w stanie przyjmować wszystkich chorych na dezynterię i tyfus”.

[Dokument nr 4.](#) List szefa Komisji Epidemiologicznej Ligii Narodów Fredericka Normana White'a do Sekretarza Komitetu

Międzynarodowego Czerwonego Krzyża z 11 grudnia 1920 r., dotyczący współdziałania obu organizacji w sferze pomocy dla więźniów wojennych w Polsce, którzy – zgodnie z intencją władz polskich – ze względu swój stan zdrowia powinni być jak najszybciej repatriowani.

Autor: wg

Na podstawie: msz.gov.pl

Źródło: Niezalezna.pl